

- ODDIŁ -

Kancelaria Radcy Prawnego
Grzegorz Tur radca prawny

adres do korespondencji:

ul. Dąbrowskiego 138 ; 60-577 Poznań

Tel. 608-263-573

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
data	07.11.2018
L.dz.	L.zal.

kancelaria.g.tur@wp.pl

Poznań, 27 października 2018 roku

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Krystiana Szucha 12 A
00-918 WARSZAWA

Skarżący : M   D

ul.

reprezentowany przez : Grzegorz Tur – radca prawny

adres do korespondencji :

Kancelaria Radcy Prawnego Grzegorz Tur

ul. Dąbrowskiego 138 ; 60-577 Poznań

(numer wpisu : PZ 2095 / 05)

Sygn. akt : Ts 213 / 17

PISMO SKARŻĄCEGO

W imieniu Mandanta, M   D   (dalej zwanym : Skarżącym)
w odpowiedzi na Zarządzenie Trybunału z dnia 17 października 2018 roku doręczone
w dniu 23 października 2018 roku odnośnie uzupełnienia braków formalnych złożonej skargi,
niniejszym pismem :

1. przedstawiam (doręczam) w załączeniu poświadczony za zgodność z oryginałem w trybie ustawy o radcach prawnych odpis pełnomocnictwa udzielonego do niniejszej sprawy w prawidłowym brzmieniu obejmującym m.in. upoważnienie do reprezentowania Skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym wraz dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa;
2. przedstawiam (doręczam) w załączeniu poświadczony za zgodność z oryginałem w trybie ustawy o radcach prawnych odpis Postanowienia Sądu Apelacyjnego w S   z dnia   grudnia 2016 roku (sygn.. akt   ) wraz z uzasadnieniem;
3. przedstawiam (doręczam) w załączeniu poświadczony za zgodność z oryginałem w trybie ustawy o radcach prawnych odpis Postanowienia Sądu

Najwyższego z kwietnia 2017 roku (sygn. akt) wraz kopią koperty listowej, w której zostało doręczone wraz z adnotacjami urzędowymi Poczty Polskiej dokumentującym daty doręczenia.

W tym miejscu w imieniu Skarżącego w celu udokumentowania daty jego doręczenia, wskazując iż system pocztowy (śledzenia przesyłek poleconych) zachowuje dane jedynie w okresie 9 miesięcy od doręczenia przedstawiam :

A) poświadczoną w trybie ustawy o radcach prawnych kopertę wskazuję, iż zgodnie z ujawnionymi na niej adnotacjami urzędowymi nadana w Urzędzie Pocztowym S korespondencja Sądu Apelacyjnego w S w dniu sierpnia 2017 roku odnosząca się do sprawy oraz Przedmiotowa korespondencja została awizowana w dniu sierpnia 2017 roku we właściwym terytorialnie dla adresata urzędzie pocztowym Na kopercie znajduje się także osobista, odręczna adnotacja adresata o przyjęciu przedmiotowej korespondencji w dniu 16 sierpnia 2017 roku. Dodatkowo celem uprawdopodobnienia chronologicznego przebiegu przedmiotowego postępowania przedstawiam poświadczoną kopię pisma składanego w jego toku z dniem lutym 2016 roku opatrzoną datownikiem dziennym Sądu Apelacyjnego. W tym miejscu adresat tj. Grzegorz Tur, świadom znaczenia swych słów oraz odpowiedzialności karnej oświadcza, iż adnotację ręczną dokonał w dniu odbioru, a z uwagi na jednoosobowy charakter prowadzonej działalności nie prowadzi odrębnych inwentaryzacji poczty przychodzącej.

B) Ponadto celem udokumentowania daty doręczenia ww. Postanowienia Sądu Najwyższego wraz z uzasadnieniem przedstawiam w załączeniu w formie zrzutu z ekranu Portalu Informacyjnego Sądów Apelacji ze sprawy uwypuklając, iż zgodnie z dokonanymi na tam zapisami upoważnionych pracowników Sądu (strona 2 ; czwarte od góry okienko) po datą sierpnia 2017 roku odnotowano „wysłano pismo : odpis orzeczenia Sądu Najwyższego” Skarżący wskazuje tym samym, iż system sądowy nie zawiera adnotacji sprzecznych z adnotacjami pocztowymi umieszczonymi na przedstawionej kopercie, a data nadawcza poczty określona na dzień 16.08.2017 roku (następnego dnia po wpisie w portalu informacyjnym) pozostaje w zgodzie z praktyką i doświadczeniem życiowym, analogicznie bezspornie skuteczne doręczenie przesyłki (brak adnotacji o ewentualnym jej zwrocie na Portalu Informacyjnym) w terminie nie przekraczającym 14 dni od dnia nadania w urzędzie pocztowym Poczty Polskiej uzasadnia stwierdzenie wskazanej daty 16 sierpnia 2017 roku za udokumentowaną. Niniejsze Postanowienie wyczerpało drogę odwoławczą w sprawie. Analogicznie do pkt. A adresat oświadcza prawdziwość przedłożonych dokumentów wnosząc z ostrożności o przeprowadzenie dowodu w trybie art. 250 kpc z dowodów przedmiotowego doręczenia znajdujących się w aktach ww. postępowań i portalu informacyjnego.

Dowód : - poświadczona kopia koperty zawierającej postanowienie Sądu Apelacyjnego w S wraz z Postanowieniem oraz uzasadnieniem
- poświadczona kopia koperty zawierającej postanowienie Sądu Najwyższego wraz z Postanowieniem oraz uzasadnieniem ;
- poświadczona kopia pisma z dnia lutego 2016;
oryg. w posiadaniu Skarżącego;

Jednocześnie Skarżący wykonując przedmiotowe zarządzenie w zakresie pkt. 4 na wstępie wyjaśnia, iż w przedmiotowej sprawie naruszona została wyrażona w art. 45 Konstytucji zasada prawa obywatela do bezstronnego, niezależnego i niezawisłego Sądu. Naruszenie polega nie znajdującym umocowaniu w ustawie uzależnieniu możliwości podejmowania dopuszczonych przez ustawę środków ochrony prawnej (tj. środków odwoławczych) od ewentualnego zaistnienia poza merytorycznych nieistotnych dla meritum sprawy okoliczności. Skarżący wyjaśnia, w tym miejscu, iż w danej sprawie przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej było zaadresowanie pisma do właściwego sądu lecz przy wskazaniu niewłaściwej ulicy (tj. wskazanie pozostałych danych adresowych sądu okręgowego zamiast apelacyjnego).

Tym samym Skarżący zauważa, iż przypisanym do danej czynności doręczył komplet dokumentów wypełniających wymogi stawiane pismom procesowym zaadresowany do Sądu Najwyższego za pośrednictwem właściwego w sprawie sądu apelacyjnego a zatem do właściwego w sprawie. Powyższe ustalenia stwierdza Postanowienie Sądu Apelacyjnego w S z dnia grudnia 2016 roku. Jednakże ww. Postanowienie wskazując dalej na art. 398⁵ § 5 jako podstawę odrzucenia przedmiotowej skargi kreuje zasadę pozostającą w sprzeczności z dyspozycją art. 165 kodeksu postępowania cywilnego ustalającą jako zasadę przyjmowanie doręczenia datę wniesienia pisma w urzędzie pocztowym (adresowanego w danej sprawie do Sądu Apelacyjnego). Tym samym Skarżący podkreśla dokonanie odrzucenia skargi kasacyjnej z powodów nie wskazanych w dyspozycjach kodeksu postępowania cywilnego a szczególności w tym w art. 165 w zw. z art. 398⁶ w zw. z art. 398⁴ kpc. Mając powyższe na uwadze Skarżący podkreśla naruszanie art. 45 Konstytucji przez normy przywołanych powyżej postanowień kodeksu postępowania cywilnego w jakim stanowiły one uzasadnienie uznanie dyspozycji art. 165 § 2 za nie dający się rozszerzyć przepis o charakterze szczególnym w zakresie, w którym miałyby on bronić przyznanych ustawą zasadniczą oraz potwierdzoną dodatkowo ustawą o randze kodeksu (tj. wynikających z art. 45 Konstytucji oraz art. 398¹ kpc,) praw obywatelskich takich jak prawo do sądu a jednocześnie rozszerzany (uzupełniany) przez zamknięcie prawa do sądu w przypadku zaistnienia oczywistej omyłki pisarskiej z łatwością dającej się dostrzec i usunąć zatem takiej jak wskazanie adresu innej nieruchomości leżącej w dyspozycji miejscowych sądów. Zasadnym jest wskazać, iż przedmiotowe naruszenie będące efektem przyjętego stanowiska Sądu Najwyższego nie posiada jednoznacznego, literalnego oparcia w brzmieniu wskazywanych powyżej przepisów, a wynika niejako z prawotwórczej działalności Sądu Najwyższego uzależniając tym samym nadanie sprawie biegu od innych niż wskazane w art. 398⁴ i następne kpc przesłanek ograniczając napływ spraw z ominięciem obowiązującej procedury tzw. przedsądu (art. 398⁹ kpc). Skarżący na marginesie wskazuje, iż także zgodnie z brzmieniem art. 77 ust. 2 Konstytucji wydaje się zasadne ustalić, iż zawężająca interpretacja przywołanych powyżej art. 156 kpc i następnych nie może stanowić o zamknięciu drogi do realizacji prawa do złożenia skargi kasacyjnej (bez względu na jej ostateczny efekt) oraz naruszenia prawa do sądu wywiedzionego z art. 45 Konstytucji. W tym miejscu Skarżący zauważa, iż także Sąd Najwyższy w Postanowieniu z dnia 21 maja 2002 roku uwypuklił autonomiczny-nadrzędny nad innymi rozwiązaniami normatywnymi – charakter praw podmiotowych obywatela wynikłych z art. 45 Konstytucji, ustanawiający zasadę, iż „sprawa przedstawiona do rozstrzygnięcia musi być przez sąd (powszechny lub inny) rzeczywiście rozpoznana (Postanowienie SN z dnia 21 maja 2002 r., III CKN 53/02, OSNC 2003, nr 2 poz. 31) co winno stanowić o nadanie sprawie biegu co najmniej do etapu tzw. przedsądu.

Jednocześnie Skarżący wykonując przedmiotowe zarządzenie w zakresie pkt. 5 wyjaśnia, iż wobec odmienności prawnej podmiotów obejmowanych dyspozycją art. 165 § 2 z art. 165 §3 kpc w zw. z dyspozycją art. 165 § 4 w przedmiotowej sprawie naruszona została wyrażona w art. 45 Konstytucji w związku z art. 32 Konstytucji równego traktowania wszystkich uczestników postępowania sądowego. Skarżący zwraca uwagę, iż ewentualne przestanie inicjującego postępowanie kasacyjne pisma w terminie co do zasady na ręce sądu za pośrednictwem innego operatora pocztowego w Unii Europejskiej lub funkcjonariusza publicznego także w szczególności za pośrednictwem systemu teleinformatycznego dokonali by czynności uznanych za skuteczne. Tym samym zaskarżane postanowienie w zakresie w jakim różnicuje sytuację prawną nadawców w zależności o wyboru jednej z dopuszczalnych opcji doręczenia w sposób nie znajdujący odbicia w ustawie narusza zasady demokratycznego państwa prawnego, prawa do sądu i równego traktowania.

Skarżący podnosi, iż „o dopuszczalności skargi konstytucyjnej – jak słusznie podkreśla A. Łabno- decyduje fakt naruszenia prawa lub wolności uregulowanych w konstytucji, nie zaś zredagowania w konkretnym jej miejscu” (por. A. Łabno „Skarga Konstytucyjna w Konstytucji III RP” red. B. Banaszak , i A. Preisnera ; Warszawa 2002 s.78). Skarżący wskazuje, iż w wyniku zastosowania objętych Skargą przepisów nastąpiło pogorszenie jego sytuacji prawnej w kontekście przysługujących mu praw i wolności zawartych w Konstytucji.

Jednocześnie Skarżący – uzasadniając swoje stanowisko w zakresie przywołanych powyższej zarzutów - wskazuje, iż opisywane powyżej naruszenia podważając w odpowiednim zakresie zaufanie obywatela do organów władzy publicznej interpretującej zapisy ustawy w sposób nieprzyjazny obywatelom nie stanowi wypełnienia zasad demokratycznego państwa prawnego, ani nie wychodzi naprzeciw zapisom art. 6 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarżący ponadto argumentując zasadność swojego stanowiska wskazuje, iż już w dniu 12 marca 2002 roku Trybunał Konstytucyjny (Postanowienie TK z dnia 12 marca 2002; P9/01,OTK-A, 2002 nr 2.poz. 14) ustalił, że prawo do sądu nie może być traktowane jedynie formalnie gdyż ma stanowić o realnej, materialnej możliwości skutecznego dochodzenia praw. Powyższe znalazło swoje rozwinięcie w orzeczeniu z dnia 9 czerwca 1998 (Wyrok TK z dnia 9 czerwca 1998r., K 28/97, OTK1998, nr 4 poz. 50) zgodnie, z którym składową konstytucyjnego prawa do sądu pozostaje także ukształtowanie procedury sądowej zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności. Pozostawiając jednocześnie ustawodawcy obowiązek zapewnienia nie -iluzoryczności tak kształtowanego prawa (Postanowienie z dnia 24 lutego 2003 (K 28/02,OTK-A 2003, nr 2 poz. 18). W danej sprawie istotnym pozostaje ustalenie Trybunału Konstytucyjnego z wyroku z dnia 19 lutego 2003 roku (P 11/02,OTK-A 2003 nr 2.poz. 12) - zgodnie, z którym a contrario - umiejscawianie w dyspozycjach ustawowych dodatkowych nie wynikłych w sposób jednoznaczny i dla wszystkich zrozumiałby z treści przepisów proceduralnych warunków dla skuteczności podejmowania działań zmierzających do wykonania przyznanego prawem uprawnienia narusza prawa zawarte w art. 45 Konstytucji. Zasadnym jest wskazać zasadność takiego ustalenia wobec brzmienia art. 31 ust. 3 Konstytucji, gdyż objęta skargą wykładania nie może stanowić o realizacji zawartych tamże wyłączeń, a z uwagi na charakter zdarzenia stanowiącego podstawę odrzucenia kasacji nie stanowią ograniczeń związanych np. z zasadami inicjowania postępowania lub zachowaniem rygorów postępowania dowodowego (por. Wyrok TK z dnia 10 maja 2000 roku K 21/99,OTK 2000, nr 4 poz. 109). Skarżący wskazuje, iż zaskarżane

ograniczenie nie zawarte w ustawie, nie są konieczne w demokratycznym państwie prawnym i naruszają istotę tych wolności i praw, które ograniczają. (por. Wyrok TK z dnia 16 czerwca 1999 r., SK 19/98, OTK 1999, nr 3 , poz. 36). Mając powyższe na uwadze Skarżący podnosi, zastosowanie do niniejszej sprawy ustaleń zawartych w uzasadnieniu do Wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 roku (SK 30/05,OTK-A, nr 1 poz. 2) zgodnie, z którymi realizacja prawa zawartego w art. 45 Konstytucji polega także na „zapewnieniu przewidywalności dla uczestnika postępowania, przez odpowiednią spójność i wewnętrzną logikę mechanizmów, którym jest poddany” poprzez (...) „odrzućenie dowolności i arbitralności” oraz m.in. zapewnienie udziału zainteresowanych podmiotów w postępowaniu czy wydawaniu rozstrzygnięć o rzetelnych i weryfikowalnych uzasadnień. Skarżący podnosi także, iż zawarte w przedmiotowym orzeczeniu Sądu Najwyższego ustalenie pozostaje w sprzeczności do wymogu stosowania zasady „sprawiedliwości proceduralnej” wyrażonej m.in. w Wyroku Trybunału z dnia 14 czerwca 2006 roku (SK/ 53/05, OTK -A 2012 nr 4,poz.39), na podstawie której zasadnym pozostaje uznać niezasadność zamykania drogi sądowej w skutek oczywistej omyłki pisarskiej. W tym miejscu właściwym jest zauważyć rozwinięcie art. 45 Konstytucji w art. 77 ust. 2 Konstytucji mający stanowić dodatkową gwarancję umożliwienia uprawnionym dochodzenia swoich prawa w przypisanej drodze postępowania sądowego. Zasadnym jest wskazać, iż pojęcie drogi sądowej należy interpretować szeroko, a więc nie pomija ona w swoim zakresie żadnych instytucji (Sądów) przewidzianych w art. 175 Konstytucji z Sądem Najwyższym włącznie (por. Wyrok SN z dnia 17 grudnia 1997 r., I CKN 370/97; OSNC 1998/7-8/116).

Dodatkowo bezpośrednio w odniesieniu do zarzutów naruszenia art. 23 Konstytucji zasadnym jest zauważyć, iż obowiązująca ustawa zasadnicza przyjęła najszerszą możliwą koncepcję wykluczającą jakiegokolwiek przyczyny uzasadniające nierówne traktowanie dążąc do ukształtowania uprawnień obywateli na najwyższym poziomie, a zatem faktycznie przyznane prawa podmiotowe mając swój autonomiczny charakter muszą być w takim samym zakresie dostępne bez względu na wybór drogi doręczenia pisma w granicach możliwości wskazanych w ustawie (prawie materialnym) stanowiąc o przejrzystości i przewidywalności prawa. Wszelkie ograniczenia mocy art. 32 Konstytucji muszą być wprost wyrażone w ustawie a tym samym nie mogą zostać z niej wywiedzione lub domniemane. Skarżący wskazuje, iż w orzeczeniu z dnia 23 października 2001 roku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, m.in. iż „(...) art. 32 stanowi całość normatywną. Ust. 1 wymienionego artykułu formułuje w sposób ogólny zasadę równości jako normę konstytucyjną adresowaną do wszelkich organów władzy publicznej – zarówno do organów stosujących prawo jak i do organów stanowiących prawo. Ust. 2 precyzuje bliżej znaczenie konstytucyjnej zasady równości. Po pierwsze, art. 32 ust. 2 wyraża uniwersalny charakter zasady równości, nakazując jej przestrzeganie we wszystkich sferach życia – zarówno w życiu politycznym, społecznym jak i gospodarczym. Po drugie, art. 32 ust. 2 określa bliżej granice dopuszczalnych różnicowań podmiotów prawa. W myśl tego przepisu żadne kryterium nie może stanowić podstaw dla różnicowań niesprawiedliwych, dyskryminujących określone określone podmioty” (por. przegląd prawa Konstytucyjnego 2011/ 1 str. 208 M. Witkowska). Ponadto zauważania wydaje się wymagać, ustalenie zawarte w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 października 1989 roku gdzie stwierdzono m.in. „równości wobec prawa”, że należy mieć na względzie dwojakie znaczenie tego określenia:

- jako równość stosowania prawa, którą doktryna nazywa równością wobec prawa sensu stricto,
- jako równość w prawie.”

Zatem ewentualne ograniczenie musi pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma, oraz służyć realizacji tego celu i treści. Wprowadzane zatem różnicowania musiałyby mieć charakter racjonalnie uzasadniony nie oparty o dowolnie ustalone kryteria ponadto muszą mieć charakter proporcjonalny, zatem interes, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej racjonalnej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych. Dodatkowo argumenty te muszą pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Niewątpliwie zatem podstawą uzasadniającą odmienne traktowanie podmiotów podobnych może być m.in. zasada sprawiedliwości społecznej, która jednak w danym przypadku nie znajduje zastosowania, chyba że w stosunku do Skarżącego, którego prawa zostały naruszone. Dodatkowo w wyroku z dnia 29 czerwca 2001 r. Trybunał Konstytucyjny stwierdził następująco: „(...) rozumienie zasady równości ma w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego jednoznaczną treść. Oznacza ono w szczególności nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną, powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących” (por. Wyrok TK z dnia 29 czerwca 2001 r. K 23/00, OTK ZU 5/2001, poz. 124.).

Mając powyższe na uwadze skarga niniejsza jest konieczna i uzasadniona.

W załączeniu :

- odpis pełnomocnictwa wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej;
- kopia Postanowienia z dnia   grudnia 2016;
- kopia Postanowienia z dnia   kwietnia 2017;
- zrzut z ekranu z portalu sądowego;
- kopia pisma do sądu apelacyjnego;
- 4 odpisy pisma wraz z załącznikami;

Grzegorz Tur
RADCA PRAWNY